

LUCINDA
RILEY

CELE ȘAPTE SURORI

SORA FURTUNĂ
POVESTEALUI ALLY

Traducere din limba engleză
GABRIELA TĂNASE

București
2019

DISTRIBUȚIE PERSONAJE

ATLANTIS

Pa Salt – *tatăl adoptiv al fetelor (decedat)*
Marina (Ma) – *guvernanta lor*
Claudia – *menajera casei*
Georg Hoffman – *avocatul lui Pa Salt*
Christian – *pilotul șalupei*

SURORILE D'APLIÈSE

Maia
Ally (Alcyone)
Star (Asterope)
CeCe (Celaeno)
Tiggy (Taygete)
Electra
Merope (absentă)

ALLY
IUNIE 2007
„DIMINEAȚA DEVREME“

Capitolul 1 Marea Egee

Nu voi uita niciodată locul în care mă aflam și nici ce făceam când a căzut trăsnetul peste mine – am aflat că-mi murise tatăl.

Eram lungită, goală, pe puntea iahtului *Neptune*, cu mâna protecțioare a lui Theo pe pântecul meu. Plaja aurie a insulei din fața noastră, cuibărită printre stânci, licărea solitară în lumina soarelui. Apa turcoaz, ca de cristal, se încrețea ușor într-o mișcare leneșă, iar miciile valuri se prelingeau pe mal, crestele lor însipmate arătând de la distanță precum suprafața elegant încrețită a unui cappuccino.

Liniștește-te! îndemnam marea în gând, dorindu-mi același lucru și pentru mine.

Cu o seară înainte, la apus, aruncasem ancora în golful său de pe mica insulă Macheres. Apoi am coborât pe mal, cu două cutii frigorifice în mâini. Una, plină cu pește proaspăt și sardine prinse de Theo mai devreme, alta, cu sticle de vin și apă. Mi-am depus povara pe nisip, gâfând din greu, iar Theo m-a sărutat jucăuș pe nas.

– Ca doi naufragiați pe propria noastră insulă pustie, mi-a spus, zâmbind, și a deschis larg brațele, de parcă voia să strângă la piept tot acel loc idilic. Mă duc să caut lemn de foc, ca să frigem peștele!

L-am urmărit cu privirea cum se îndrepta spre stâncile din jurul golfului, presărate cu tufe, unde putea să găsească niște crengi uscate. Dat fiind că era un navigator de înaltă clasă, silueta lui fragilă te putea induce în eroare. În comparație cu alții membri ai echipajelor din

Reșăzăcă cărău și mă întreb ce făcusem parte, toții cu mușchi proeminienți, de Tarzani în junglă, se putea spune că Theo avea un aspect firav. Mersul lui, cu un ușor șchiopătat, îmi atrăsesese de îndată atenția. După aceea aflasem că își fracturase glezna în copilărie, căzând dintr-un copac, și, din păcate, osul nu se sudase bine la loc.

– Presupun că astăzi unul dintre motivele pentru care am fost sortit să-mi petrec viața pe mare. Când navighez, nimici nu-și dă seama cât de ridicol arăt pe uscat, glumea el.

Am făptuit peștele și, pe urmă, ne-am iubit sub stele. Dimineața următoare era ultima pe care aveam să-o petrecem împreună, la bord. Își, anterior clipei în care hotărâsem să reiau contactul cu lumea activăvându-mi telefonul mobil, o pace perfectă mi se așternuse în suflet. Pentru ca, brusc, să fiu aruncată în fundul iadului și să simt că îmi fusesese spulberată toată viața. Prin mintea golită de soc mi se mai rotea un singur gând: miracolul relației cu Theo și cum am ajuns împreună în acest loc magnific...

Ne-am cunoscut în urmă cu un an și ceva, la Regata Heineken din St. Maarten, în Caraibe. Echipajul învingător sărbătorea victoria cu un dinez și, atunci, am descoperit intrigătă că Theo Falys-Kings era căpitanul. O celebritate în lumea regatelor, după ce condusese mai multe echipaje spre victorie în ultimii cinci ani, mai multe decât oricare alt căpitan.

– Nu arată deloc așa cum îmi imaginam, i-am șoptit lui Rob Bellamy, un vechi camarad din echipa națională a Elveției. Pare un tocilar, cu ochelarii și cu ramă groasă. Iar, după ce l-am văzut îndreptându-se spre o altă masă, am adăugat: Și cât de ciudat se mișcă!

– Cu siguranță că nu seamănă cu portretul unui vajnic marinări, călit de valuri și ars de soare, mi-a spus Rob. Dar, Al, omul e un geniu. Are un al șaselea simț pe apă și, dacă m-ar prinde furtuna pe mare, în nimeni n-aș avea o încredere mai deplină.

Mai târziu, Rob mi-a făcut cunoștință cu Theo, iar ochii acestuia, verzi-căprui, au devenit gânditori atunci când mi-a strâns mâna.

– Așadar, tu ești faimoasa Al D'Aplièse!

Vorbea cu accent britanic și avea o voce caldă, fermă.

– Da, pentru ultima parte, i-am zis, stânenjenită de compliment, dar cred că *tu* ești cel faimos aici. Încercând din răsputeri să nu mă făstăcesc sub privirea lui scrutătoare, am văzut că zâmbește. Și ce-i de râs?

– Sincer să fiu, nu mă așteptam să dau de *tine*.

– Ce vrei să spui?

Atenția lui Theo a fost atrasă de un fotograf venit să imortalizeze întreg echipajul, așa că n-am reușit să aflu ce dorise să-mi spună, de fapt.

După aceea, ori de câte ori ne întâlneam cu ocazia unor evenimente legate de diferite regate, la care fuseserăm amândoi invitați, nu-mi mai puteam lua privirea de la el. Emană o energie deosebită și avea un surâs foarte plăcut, în contrast cu aspectul lui general rezervat. Și toată lumea se îngheșua să-i fie aproape. Dacă era un eveniment oficial, venea îmbrăcat cu un sacou mototolit, de în, din respect față de protocol și de sponsorii competiției, însă vechii lui pantofi sport și părul săten, zburlit îl făcea să arate ca și cum de abia coborâse pe uscat.

În acele puține ocazii mi se părea că dansam unul în jurul celuilalt. Privirile ni se întâlnneau tot mai des, dar Theo nu încerca să reia prima noastră conversație. De abia cu șase săptămâni în urmă, după ce obținusem victoria în Antigua și sărbătoream cu tot echipajul, la Lord Nelson Ball, am simțit o bătaie pe umăr.

– Bravo, Al! m-a felicitat el.

– Mulțumesc!

Eram satisfăcută pentru că, în premieră, reușiserăm să-l întrecem.

– Am auzit numai lucruri bune despre tine, Al. Ce zici, vrei să faci parte din echipajul meu la Regata Cicladelor din iunie?

Prismesem deja o altă ofertă, fără să dau însă un răspuns. Theo a observat ezitarea mea.

– Te-ai angajat deja?

– Provizoriu.

– Uite ce-i, poftim cartea mea de vizită! Gândește-te bine și anunță-mă până la sfârșitul săptămânii! Mărturisesc că prezența ta la bord mi-ar prinde bine.

Respect pe Mulțumesc, și-am răspuns și m-am decis pe loc. Cine naiba ar respinge propunerea celui supranumit „Regele mărilor“? Îi, apropos, de ce mi-ai spus ultima dată că nu te aşteptai să arăt aşa?

A făcut o pauză, apoi m-a studiat puțin.

– Pentru că nu te cunoșcusem până atunci în persoană. Auzisem doar frânturi de conversație legate de talentele tale de navigator. Îi, aşa cum am spus, am fost surprins să văd cum arăți tu în carne și oase. Noapte bună, Al!

În drum spre micul han din portul St. John, unde aveam o cameră, am sucit pe față și pe dos cele spuse de el. Scăldată de briza parfumată, mă întrebam ce mă fascina atât de mult la Theo. Lumina felinarelor accentua culorile vesele ale caselor și, din depărtare, se auzea un zumzet plăcut de voci, revărsându-se din baruri și cafenele. Însă nimic nu se compara cu entuziasmul stârnit de trofeul primit și, mai ales, de oferta făcută de Theo Falys-Kings.

Imediat după ce am tras ușa în urma mea, am deschis laptopul și am scris un e-mail prin care-i acceptam oferta. Înainte să-l trimit, am făcut un duș, l-am recitit și am simțit cum roșeam toată, dându-mi seama cât de nerăbdătoare păream. L-am salvat în folderul de ciorne, cu gând să-l expediez peste câteva zile, și m-am întins pe pat, flegându-mi brațele care mă dureau îngrozitor după competiția strânsă din acea dimineață.

Ei bine, Al, mi-am spus, zâmbind, viitoarea ta regată va fi una strănic de interesantă.

Am expediat e-mailul, iar Theo m-a contactat imediat, spuñându-mi cât era de mulțumit că răspunsul meu fusese afirmativ. Pe urmă, cu numai două săptămâni în urmă, mă trezisem trepidând toată în momentul în care urcam la bordul iahtului *Hanse 540*, ancorat în portul Naxos, ca să încep antrenamentul pentru Regata Cicladelor.

Competiția nu era extrem de solicitantă, având în vedere că, alături de câțiva navigatori serioși, participau și tot felul de entuziaști de weekend, cu toții – încântați de ideea că aveau să petreacă opt zile fabuloase pe mare, navigând printre câteva dintre cele mai frumoase insule de pe Pământ. Iar echipajul nostru, foarte experimentat, nu putea în nici un caz să piardă.

Era un fapt bine-cunoscut acela că Theo prefera să angajeze tineri pentru echipajele lui. Amicul meu Rob Bellamy și cu mine, amândoi în vîrstă de treizeci de ani, eram seniori în comparație cu ceilalți. Mai auzisem că Theo țintează talente incipiente, ca să prevină instalarea unor obiceiuri dăunătoare. Ceilalți șase membri aveau numai douăzeci și ceva de ani. Printre ei se aflau Guy, un englez ursuz, Tim, un australian rezervat, și Mick – pe jumătate german, pe jumătate grec, care cunoștea Marea Egee ca-n palmă.

Deși doream mult să lucrez cu Theo, n-aș spune că m-am aruncat cu capul înainte; m-am pregătit temeinic, adunând informații despre el de pe internet și de la cei cu care navigase în trecut.

Am aflat că era cetățean britanic, că studiase la Oxford, de unde și accentul lui specific, deși profilul de pe internet arăta că avea cetățenie americană și că fusese căpitan al echipajului Universității Yale, cu numeroase victorii la activ. Un amic îmi spuse că provenea dintr-o familie bogată, iar altul – că n-avea nici după ce bea apă și că locuia pe o barcă.

Un perfecționist care îi controlează cu mâna de fier pe cei din jur, greu de mulțumit, muncește până cade lat, misogyn... ultima caracterizare venea din partea unei fete care afirma că fusese tratată prost la bordul iahtului său, făcându-mă să cad pe gânduri. Însă, în final, cu toții spuneau că era, categoric, cel mai bun căpitan cu care avuseseră de-a face vreodată.

În prima zi la bord, am început să înțeleg de ce Theo le inspira atât de mult respect tuturor. În viața mea pe mare mă obișnuisem cu urlele căpitanilor care te potopeau cu instrucțiuni și se stropșeau la toți cei din jur, ca niște bucătari-șefi cuprinși de isterie. Înțelegerea de care dădea dovadă Theo era o revelație pentru mine. Vorbea puțin în timp ce ne punea la treabă, supraveghindu-ne de la distanță. La sfărșitul zilei ne adunam în jurul lui, ascultând atenții cum scotea în evidență punctele tari și pe cele slabe, fără să ridice vocea. În mod clar nu-i scăpa nimic și, datorită autorității pe care o exercita, puneam mare preț pe absolut tot ce ne spunea.

– Îi, apropos, Guy, în timpul competiției nici vorbă de țigără, adăugase odată, zâmbind ușor.

Respect

Bielul Guy se făcuse roșu tot, până la rădăcina părului său blond.

- Omul astăzi are ochi și-n ceafă, mormăise supărat, în timp ce coboram de pe vas ca să facem un duș și să ne schimbăm pentru cină.

În acea primă seară mă simțeam fericită că luasem decizia să fac parte din echipajul acesta. Am coborât cu toții în portul Naxos, vînețianul de un vechi castel luminat feeric și cocoțat pe stâncile de deasupra satului, urmând tot felul de alei întortocheate ce șerpuiau printre casele proaspăt văruite. Restaurantele de pe mal erau pline de marinari și de turiști care înfuleau cu poftă fructe de mare proaspete, dând apoi pe gât o grămadă de pahare de uzo. Pe o străduță laterală am găsit un restaurant de familie, cu scaune vechi de lemn și farfurii desperechete. După o zi lungă și istovitoare la bord, mâncarea gătită în casă era un bonus, căci aerul sărat ne făcuse poftă de mâncare.

Băieți s-au holbat la mine atunci când mi-am pus în farfurie o porție zdravănă de musaca, și încă una de orez.

- Vreo problemă? Sau n-ai mai văzut niciodată o femeie mânăcând?! i-am întrebat ironic, întinzându-mă după încă o bucată de linte caldă.

Theo făcea câte un comentariu sec din când în când. După cină s-a ridicat și a plecat imediat, fără să se alăture grupului animat de la bar. L-am urmat în scurt timp. După atâția ani pe mare învățasem că nu era cazul să mai zăbovesc prin preajma băieților încinși de băutură la cădere serii.

În următoarele câteva zile, sub privirea atentă a ochilor verzi ai lui Theo, am început să funcționăm ca o echipă sudată, iar admirația mea față de metodele lui a crescut pe măsură. În a treia seară petrecută la Naxos, fiind obosită rău după o zi epuizantă sub soarele nemilos, m-am ridicat prima de la masă.

- Băieți, eu plec!

- Și eu. Noapte bună! Și fără excese în seara astăzi! a adăugat Theo, urmându-mă afară din restaurant. Pot să te însotesc? m-a întrebat, când am ajuns în stradă.

- Da, sigur că da.

Dintr-o dată am realizat că, pentru prima oară, rămăsesem singură cu el.

Ne-am înapoia la pensiunea în care eram cazați, mergând pe străzile acoperite cu piatră cubică și mărginile de case mici, albe, cu uși și cercevele vopsite în albastru, arătând ca niște miniaturi în lumina lunii. Încordată, mă străduiam să fac conversație, însă Theo mormăia doar un „da“ sau „nu“, iar dispoziția lui taciturnă începea să mă irite.

Când am ajuns în holul pensiunii, s-a întors dintr-o dată spre mine.

- Al, realmente ai instincțe de navigator. Ești de departe mai bună decât mulți alții din echipaj. Cine te-a învățat meșteșugul?

- Tatăl meu, i-am răspuns, plăcut surprinsă de compliment. De când eram de-o șchioapă mă lua cu el la bordul iahtului, pe Lacul Geneva.

- A, Geneva! Asta explică accentul tău franțuzesc.

Mă pregăteam pentru o remarcă de genul „Spune-mi ceva sexy în franceză“ care urma de obicei în acest punct, dar de data astăzi nu s-a întâmplat.

- Ei bine, cred că tatăl tău e un navigator foarte icsusit – se vede asta după tine.

- Mulțumesc! i-am răspuns, dezarmată.

- Cum te simți să fii singura femeie de la bord? Deși sunt sigur că ai fost în astfel de situații, a adăugat, grăbit.

- Sinceră să fiu, nu m-am gândit la asta.

Mă privea curios prin ochelarii lui cu rame groase de bagă.

- Nu-mi vine să cred. Mi se pare că, uneori, faci eforturi ca să te autodepășești și atunci comiți erori. Îți sugerez să te relaxezi mai mult și să te porți ca atare. Noapte bună!

Mi-a zâmbit, apoi a urcat scara acoperită cu plăci de gresie, îndreptându-se spre camera lui.

În noaptea aceea, lungită pe patul îngust, parcă simțeam cum cearșafurile albe, apretate îmi zgâriau pielea, iar obrajii îmi ardeau în timp ce răsuzeam în minte criticile lui. De ce aș fi fost eu de vină că femeile erau o raritate în domeniul – sau, aşa cum ar fi spus unii dintre camarazii mei – o nouătate, și cine se credea a fi acest Theo Falys-Kings? Un psiholog care, neinvitat, citea gândurile oamenilor?

Fusesem mereu de părere că mă descurcam bine într-o lume dominată de bărbați și făcusem față cu brio la aluziile și chiar loviturile

Respelor sub centură! Ridicăsem un zid inviolabil în jurul meu, trăgând o linie despărțitoare între Ally cea de acasă și Al, navigator la bord. Da, îmi era de multe ori greu și învățasem să-mi țin gura, mai ales atunci când comentariile erau misogine și abundau în bancuri nesărate cu blonde proaste. Încercam să le evit răsucind cât mai strâns grămadă de bucle blond-roșcate într-o coadă de cal și renunțând la orice fel de machiaj. Mai mult decât atât, trudeam din greu, cot la cot cu bărbății de la bord – poate și pentru că mă enerva toată situația.

În plus, în timpul insomniilor, îmi aminteam de multe ori că tatăl meu îmi spuse că oamenii sunt deranjați de observațiile cu caracter personal și datorită faptului că în ele există întotdeauna un sămbure de adevăr. Iar, pe măsură ce orele se scurgeau, începeam să accept faptul că Theo avusese, probabil, dreptate. Nu mă purtam natural.

A doua seară, Theo m-a însoțit din nou în drum spre pensiune. Deși nu avea o statură impresionantă, reușea să mă intimideze și, cu surprindere, mi-am dat seama că mă potici neam în cuvinte. Pe când mă străduiam să-i explic dualitatea personalității mele, l-am văzut că mă asculta atent.

– Ei bine, tatăl meu – pe ale cărui păreri nu pun cine știe ce preț – mi-a spus odată că femeile ar conduce lumea dacă și-ar folosi atuurile în loc să înceerce să-i imite pe bărbăți. Poate că asta ar trebui să faci și tu.

– E ușor pentru un bărbat să spună așa ceva, dar mă întreb dacă tatăl tău a lucrat vreodată într-un mediu complet feminin. S-ar fi purtat natural într-o astfel de situație? L-am contrazis, urzicătă că mă trata oarecum de sus.

– Corect, mi-a acceptat argumentul. Ei bine, poate că ar fi de ajutor dacă și-ă spune Ally, și se potrivește mai bine decât Al. Ești de acord?

Înainte să-i pot răspunde, s-a oprit brusc pe strada care mărginea portul pitoresc ce se întindea mai jos, unde mici bărci pescărești se legăneau printre iahturi și vase de croazieră mari și elegante. Se auzea doar zgromotul valurilor care se spargeau lin la mal. L-am văzut uitându-se în sus și adulmecând aerul – o încercare de-a afla cum avea să fie vremea a doua zi. Gestul acesta îl văzusem numai la bătrâni lupi

de mare. M-a pufnit râsul, imaginându-mi-l pe Theo ca pe o morsă sură, cu nasul ridicat în vînt ca să detecteze vreo urmă de furtună.

S-a întors nedumerit către mine.

– Ce-i de râs?

– Nimic. Și, dacă te ajută la ceva, poți să-mi spui Ally.

– Mersi! Hai să mergem la culcare! Pentru mâine plănuiesc niște manevre mai dificile.

Din nou, în cursul nopții, mi-au umblat prin minte cuvintele lui. Ciudat, pentru că de obicei adormeam buștean, mai ales în perioada în care luam parte la vreo competiție.

Și, în loc ca sfatul lui Theo să mă ajute, în următoarele câteva zile am făcut nenumărate greșeli prostesti, de parcă eram o începătoare. Mi-am dat singură o grămadă de șuturi; deși camarazii mă tachinău, din partea lui Theo n-a venit nici un comentariu acid.

În a cincea seară, fiindcă mă simțeam oribil de stânjenită și confuză din cauza prestației mele slabe, am preferat să nu mă duc la cină cu ei. M-am aşezat, în schimb, pe mica terasă a pensiunii, unde am mâncat pâine cu telemea și măslini aduse de proprietăreasă. Mi-am înecat amarul în vinul roșu, aspru, turnat de ea, și, după mai multe pahare, eram deja amețită și plină de compasiune față de mine însămi. Tocmai mă ridicam, nesigură, de la masă, când l-am văzut pe Theo făcându-și apariția pe terasă.

– Te simți bine? m-a întrebat, potrivindu-și ochelarii pe nas ca să mă vadă mai limpede.

Încercam să-i deslușesc figura, în mod inexplicabil neclară.

– Da, i-am răspuns, lăsându-mă să cad pe scaun pentru că mă apucase amețeala.

– Am fost cu toții îngrijorați când n-ai apărut la masă. Ti-e rău?

– Nu. Simțeam cum mi se ridică stomacul în gât. Sunt bine.

– Spune-mi dacă nu te simți bine și jur să nu mă supăr. Pot să mă așez?

Nu i-am răspuns. De fapt nici nu puteam, pentru că încercam din răsputeri să-mi stăpânesc greața teribilă. S-a aşezat, oricum, pe un scaun de plastic din apropiere.

– Ce probleme ai?

– Ally, ești verde la față. Ești sigură că nu te-ai îmbolnăvit?
 – Eu... scuză-mă!

M-am ridicat brusc și, clătinându-mă, am ajuns la zidul scund ce împrejmuita terasa, m-am aplecat peste el și am vomat pe pavajul de dedesubt.

– Biata de tine! Mi-a prins ferm talia în mâini. Nu ţi-e bine deloc. Te ajut să urci în cameră. Ce număr are?

– Mi-e... foarte bine, am murmurat prostește, oripilată de cele întâmplăte.

Și asta – în fața lui Theo Falys-Kings, pe care doream cu disperare să-l impresionez. Una peste alta, nu se putea ceva mai rău decât asta.

– Haide!

Mi-a pus brațul pe după gâtul lui și m-a ajutat să-i iau din loc sub privirile dezgustate ale celor prezenți.

Ajunsă în cameră, am mai vomat de câteva ori, dar măcar eram în baia mea. De fiecare dată când ieșeam, îl vedeam pe Theo gata să-mi dea o mână de ajutor.

– Ei, am mormăit, până dimineață voi fi mai bine.
 – Asta spui de două ore.

Theo mi-a tamponat fruntea transpirată cu un prosop umed, răcoros.

– Du-te la culcare! I-am îndemnat, încă amețită. Mă simt mai bine acum. Trebuie să dorm.

– Mai stau puțin și plec.

– Îți mulțumesc că ai grijă de mine, am șoptit în timp ce mi se închideau ochii.

– E OK, Ally!

Și, în timp ce aproape atipisem, plutind între lumea reală și vis, i-am zâmbit.

– Cred că te iubesc, m-am auzit spunând, și imediat n-am mai știut de mine.

M-am trezit a doua zi dimineață tremurând, dar în mod clar mă simteam mai bine. Când am coborât din pat, am dat de Theo care lucease cea de-a doua pernă de pe pat și se încolăcise pe podea. Dormea

dus. După ce am închis ușa băii, m-am așezat pe marginea căzii, amintindu-mi ce-i spusesem – Doamne, era oare adevărat?

Cred că te iubesc.

De unde naiba veniseră acele cuvinte? Sau am visat? Îmi fusese atât de rău încât poate că halucinasem. *Doamne, sper din inimă să fie așa*, mi-am zis, cu capul în mâini. Dar... dacă nu era adevărat, cum de mi le aminteam atât de clar? Sigur că vorbele erau ridicol de neadevărate, însă poate că, acum, Theo avea convingerea că eram moartă după el. Ceea ce desigur că era o mare prostie.

După un timp, am ieșit sfioasă din baie și am văzut că Theo era pe punctul să tragă ușa după el. N-am putut să-l priveșc în ochi atunci când mi-a spus că se duce să facă un duș și că vine în zece minute ca să luăm micul dejun.

– Theo, du-te singur! Nu vreau să risc.

– Ally, trebuie să mănânci ceva. Dacă ţi se face rău din nou, nu ai ce căuta la bord. Știi regula.

– OK! i-am răspuns.

Mă simteam groaznic. După ce a plecat, aş fi vrut din toată inima să devin invizibilă. Niciodată în viața mea nu-mi dorisem mai mult să dispar de pe fața pământului.

Peste cincisprezece minute coboram amândoi pe terasă. Ceilalți membri ai echipei lui ne priveau cu zâmbete atotștiutoare întipărite pe fețe. Aș fi vrut să le trag, pe rând, câte un pumn drept în nas.

– Ally a pătit-o din cauza unui microrganism la stomac, i-a anunțat Theo. Dar, după cum arăți, Rob, aş zice că nici tu n-ai dormit prea bine.

Ceilalți se hrizeau acum cu ochii la Rob, iar Theo a început să ne explică, calm, manevrele planuite pentru ziua aceea...

Tăceam, recunoscătoare pentru că schimbase subiectul, dar eram, totodată, conștientă de ceea ce le trecea prin minte celorlați. Și, culmea, greșeau în totalitate. Jurăsem să nu mă culc niciodată cu un camarad, știind prea bine cât de repede circula bârfele în lumea destul de mică a iahtingului. Iar acum, pe nepusă masă, mă trezeam într-o astfel de situație.

Măcar stomacul meu era în regulă și mi s-a permis să urc la bord. Din acel moment am făcut tot ce-mi stătea în putință ca să le fie